

אם הנגיד המיועד של „בנק ישראל“ הפסיד אלפי דולארים בהימורים בלאס וגאס - וכיצד ניסה את ההפסד

הודיעה קופת-חולים כי אינה מוכרת את המיגרשים, אלא מחליפה אותם בשטחים אחרים של חברת-הבנייה רובינשטיין ושות'. הצרות

רק מתחילות

עיסקה זו היתה אחת מני רבות, שחלקן התבצע, שכן שולמו בהן קו מיסיונים, המיטרה, הבודקת עתה את עסקת-הקרקע של קופת-חולים, תיאלץ לעמול קשה כדי להגיע אל האמת. דבר אחד ברור כבר עכשיו: גם אם אשר ידליו אינו מעורב אישית בעיסקי הקרן קעות, הרי מעורבותו בעיסקי ההימורים פוסלת אותו לתפקיד נגיד בנק ישראל. על סביכות הפרשיות תעיד פרשה מן העבר הרחוק, שתוארה בהרחבה בזמנו בהעולם הזה. זוהי פרשת גניבת 30 מילי יון הדולר של קרן ליידי דיוויס בקנדה, אשר היו צריכים להינתן למדינת-ישראל, ובמקום זאת נמסרו לבנק של טיבור רו-זנבוים לעיסקות מקרקעין. חלק מן הקרן נמסר לאשר ידליו עבור קופת-חולים, ועתה בודקים האם הדרך בה טיפל בכספי פי הקרן כשרה מכל הבחינות. אחרי הכל, קשה להמיר לשמור על קרנות הנמסרות לו בנאמנות.

השאלה המרכזית בימים אלה היא, כמור בן, מיהו המרוויח העיקרי מפרשת ידליו. נראה כי היחיד שייצא נשכר מכך הוא משה זנבר, נגיד בנק ישראל הנוכחי. הפי לת מועמדותו של ידליו תגרום, ככל ה- נראה, להארכת מועמדותו של זנבר, דבר שהוא משתוקק אליו בכל מאודו. לא לחי-

שניים היא עורר-הדין חיים גושן. כל אימת שנעשית עיסקה-קרקע של קופת-חולים או שיכונ-עובדים, היא נעשית בי-אמצעות חיים גושן. העסקות הללו מסור בכות ביותר, ולא תמיד קל להתיר בהן את החוטים. הנה, למשל, אחת העסקות שלא יצאו אל הפועל.

לקופת-חולים היה שטח נאה בשדרות דויד-המלך בתל-אביב. מנהל הנכסים בי-קופת-חולים, יואל פלגי, קרא למתווך הקרקעות הוותיק יהודה בלומרון, ביקשו למכור עבורו את החלקה. בלומרון מצא עבורו קונה רציני, את חברת קרת. שבנתה את בית נאות-אביב. נציגי החברה הגיעו ארצה במיוחד כדי לחתום על החוזה, כא-שר לפתע הודיע להם פלגי כי העיסקה עימם בטלה.

החילה סבר בלומרון כי העיסקה נתי-בטלה מסיבות ענייניות. ככלות הכל, לא היתה זו הפעם הראשונה שבה תיווך בי-עסקות בין ידליו לקרת. לפני שנים אחר-דוח בנתה קרת, באמצעות חברת נאות-אביב את בית נאות-אביב, וחיפשה קונה למישרדים הרבים שהיו בבניין ולא נמכרו. בלומרון חיפש קונה, ופנה אל ידידו הטוב אשר ידליו, שהיה אז מזכיר חברת-העובד-דיס.

ידליו הסדיר שחברת-הביטוח ההסתדרו-תית מיבטחים תרכוש מישרדים בבניין ב-3 מיליון לירות. כיוון שבלומרון הרי-ויה קומיסיון נאה, ביקשו ידליו לתרום לביטאון אות. בלומרון נתן צ'ק על סך 2000 לירות לידליו, שהביא לו לאחר-מכן קבלה רישמית של אות. בדיקה שערכתי אצל גיזברי אות העלתה כי, לדיבריהם, לא קיבלו סכום זה.

עסקי המחחרת של אשר ידליו ואמנון ברנס

מזכ"ל ידליו

מנהל ברנס

מה לקופת-חולים של ההסתדרות הכל-לית ולשארס-אשייך? ליתר דיוק, מה להם ולהקמת מלוונת שם? האם חברי קופת-חולים זקוקים לשארס דווקא, כדי להבריא? וזאת, אחרי שקופת-חולים קני-תה לאחונה בתימלון רבים כליכך ברח-בי הארץ. אז למה הם רעים לשארס, ולמה אשר ידליו כה משתוקק לעזור לאמנון ברנס, שחברתו „דיילין“, הס-תבכה בקשיים באמריקה?

סיפור-המעשה פשוט: אמנון ברנס הקים מלון בשארס-אשייך, בהשקעה של 2.8 מיליון לירות. ההשקעה לא היתה מוצלחת, המלון נוהל בצורה גרועה והוא נסגר לאחר שצבר הפסד שוטף גדול, נוסף על החוב בן 2.8 מיליון הלירות ל„חברה-לפיתוח-מיפעלי-תיירות“. מלון לא נמצא כל קונה. כלומר, אם ברנס היה משלם לקונה רציני, היה זה מוכן אולי לקחת את העסק ללא החובות, כשביל הקרקע. אבל גם כזה לא נמצא, וברנס נתבע לשלם את הכסף — 2.8 מיליון לירות, הם גם היום כחצי-מיליון דולר. זהו סכום שאיש אינו אוהב לשלם, ובעיקר לא אמנון ברנס, שמשכורתו קר-צצה באורה ניכר על-ידי ההנהלה החדשה של „דיילין“.

מה עשה אמנון ברנס? פנה לחברים. והנה, אשר ידליו הוא כזה בנאדם שעוזר לחברים. אבל לא לכולם. יש למשל אחד שיש לו כמה בתי-מלון, ושעור לידליו לנסוע לאמריקה ולהפסיד קצת כסף בי-לאס-וגאס, אבל כאשר הוא פנה לידליו וביקש עזרה, התברר כי ידליו לא שומע כליכך טוב. אבל כשברנס פנה אליו, התי-נהג ידליו אחרת. ברור כי העיסקה נעשתה עם ברנס באמריקה, וידליו נסע לשם — עדיין לא ברור על השבון מי. מרטי העיסקה, כפי שדווח עליה ל„חברה-לפתי-תוח-מיפעלי-תיירות“, הם בערך כך:

ברנס אינו מוכן לשלם את חובותיו ל„חברה-לפיתוח-מיפעלי-תיירות“. הוא גם אינו מעוניין להפסיד את הכסף. מה עשה? תרם תרומה של מיליון לירות לקופת-חולים במחוז הנגב. התרומה נוכחה מהכי-נסותיו באמריקה, ועלתה לו פחות מחצי-כנגד זה תקנה קופת-חולים של ידליו את המלון בשארס, תשלם במקום ברנס את החובות לממשלה. ברור?

ובכן, מה פתאום ישחרר ידליו את ברנס מחובות של 2.8 מיליון לירות, תמורת תרומה של מיליון אחד? קצת מוזר, לא? ומדוע אין איש בקופת-חולים יודע על תרומתו של ברנס לקופת-החולים בנגב?

ככל הנוגע לידליו, הוא מנסה לטשטש את הצלתו של ברנס בדרך חבאה: הוא יקנה את המלון בשארס-אשייך, ישלם

עם הרכישה 1.4 מיליון לירות ל„חברה-לפיתוח-מיפעלי-תיירות“. אחר-כך ישקיע עוד כסף במקום, בהקמת חדר-אוכל גדול ו-60 חדרים. ההשקעה החדשה תהיה 3.2 מיליון לירות. יחד עם רכישת החובות של ברנס, יעלה הסכום ל-5 מיליון לירות. „חברה-לפיתוח-מיפעלי-תיירות“ תלווה 60% מסכום זה בריבית של 8% ללא הצמדה, וידליו ישלם לחברה את המח-ציות השנייה של החוב, שנה וחצי לאחר-ההרחבה.

עסק כולו מתעכב, כי ידליו רוצה לחזיר את ההלוואה לחברה לאחר 14 שנה, ואילו החברה רוצה פחות זמן. אולי יש למישהו הסבר מדוע מכניס ידליו את קופת-חולים לכל העסק הזה? למה הוא רוצה להציל את כספו של ברנס עבורו? למה הוא מסבך את קופת-חולים בעניין? והאם יש — או אין — תרומה של ברנס?

יש רק לקוות שמבקר-ההסתדרות ינסה לחשיב על השאלות.

נפתח „גני שולמית“ ביס-המלח

השבוע יפתח מלון „גני-שולמית“ ביס-המלח. רשת „גני-שולמית“ שייכת לאיל-המלוונת והבנייה בצלאל מזרחי, והיא כוללת מלונות בארץ ובאשכנז. המלון

הגידו המקורי ב„העולם הזה“ 11.6.75 אין כמו חברים טובים

בהיר אחד קנתה שרה הרי את החלקה הסמוכה למיגרש שלהם. במחיר של 45 אלף לירות. שתי החלקות נמכרו לקבילן אליהו יצחקי במחיר גבוה בהרבה ממחירן בשוק. ליצחקי לא היה איכפת לשלם יר-תה, שכן יומיים לפני התאריך שבו קנה את החלקות — ה-16 ביוני 1970 — הוא כבר מכר אותן לחברת שיכון-עובדים בראשות אברהם עופר, וההוויח על המכיר-רה סכום נאה. כך העביר אברהם עופר

הקשרים בין עופר לידליו החלו עוד בימי מרד צעירי מפא"י, ונמשכים מאז ועד היום. החוליה המקשרת בין ה-

נגיד-מיועד ידליו וטדי ליכני

ובכן, בלומרון לא היתה כל סיבה לח-שוד. עד שנתקל בשני קבלנים: האחד, אליהו יצחקי הגיל, והאחר דוד גרוסמן, בעל החברה גרוסמן-ק.ב.ק. אלה סיפרו לבלומרון כי בא אליהם המתווך מראשון-לציון, יעקב פאר, עם גברת בשם חווה ארליכמן, והשניים הציעו כי יסדרו ש-קופת-חולים תמכור להם את המיגרש בחצי-מחיר, אם ישלמו להם חצי-מיליון לירות „ששורות“.

יעקב פאר היה קצין-מיטרה שעוב את המיטרה בנסיונות לא-ברורות, והוא ידיו האישי של ידליו. לפני כמה חודשים נאסר, בחשד ששיחד עובדי מסיכנסה בראשון-לציון. הוא מעורב בעוד כמה עסקות-קרקע של קופת-חולים ומוסדות הסתדרות שידליו אחראי להם.

חווה ארליכמן היא אלמנה שהיתה ידידה אישית של ידליו, ואף היא מעורבת בעוד כמה עסקות-תיווך שבהן פעלה כאילו בשמו.

סיפור זה הרתיח, בצדק, את דמו של בלומרון, שרץ אל ידידו ידליו ופיו מלא טענות כלפיו. זמן קצר לאחר-מכן